

V L A A M S P A R L E M E N T



Zitting 2000-2001

11 januari 2001

# HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

## COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer André Denys tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de samenstelling van de stuurgroepen, landinrichtingscomités en projectcomités natuurinrichtingsproject



## Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 11 januari 2001

### **VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans**

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 11.05 uur.*

### **Vraag om uitleg van de heer André Denys tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de samenstelling van de stuurgroepen, landinrichtingscomités en projectcomités natuurinrichtingsproject**

**De voorzitter :** Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Denys tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de samenstelling van de stuurgroepen, landinrichtingscomités en projectcomités natuurinrichtingsproject.

De heer Denys heeft het woord.

**De heer André Denys :** Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte leden, de aanleiding voor deze vraag om uitleg is een concreet probleem dat ik heb ervaren op het terrein. Het gaat meer bepaald over het project van landinrichting in mijn eigen streek, die van Leie en Schelde.

Dat project voorziet in de ontwikkeling van een recreatie-as tussen Deinze en Gent. Ik kende het probleem niet zo goed, maar ik werd erover aangesproken door de bewoners van de Leie-oever van Sint-Martens-Latem, die een VZW hebben opgericht. Tijdens een vergadering werd me gevraagd mijn mening te geven over dit project. Daar ik dit op zich een goed project vind, had ik de euvle moed het te verdedigen. Ik ontken echter niet dat het ontwikkelen van wandel- en fietspaden vragen doet rijzen bij een aantal bewoners ter plekke met betrekking tot de schending van de privacy, de eigendom en dergelijke meer.

Het grootste en opvallendste bezwaar van die mensen was dat ze niet waren betrokken bij de beleids-

opbouw van dat project. Nu, in de fase van het openbaar onderzoek, krijgen ze weliswaar de kans een bezwaarschrift in te dienen, maar ze zijn toch erg misnoegd. Veel meer dan ik had vermoed, moest ik vaststellen dat ze ook oog hadden voor het algemeen belang en niet alleen voor enggeestige privé-belangen. Uit die vergadering onthou ik dat, wanneer mensen worden betrokken bij de beleidsopbouw, men meer van hen gedaan kan krijgen. Dit geldt zeker voor dit geval, voor dit landinrichtingsproject.

Ik wil het niet zozeer hebben over natuurinrichtingsprojecten, daar ik voor mijn vraag nader onderzoek heb verricht naar de procedure inzake landinrichtingsprojecten. Een landinrichtingsproject zoals dit heeft tot doel op een geïntegreerde wijze recreatie te ontwikkelen langs de Leie, samen met landbouw en samen met de woonfunctie, die daar aanwezig blijft. Dit project wordt gecoördineerd door de Vlaamse Landmaatschappij. Het integreren van die drie functies – recreatie, landbouw en wonen – veronderstelt dan toch dat men in de fase van de beleidsopbouw die drie factoren betreft bij de adviesprocedure.

Ik heb er het decreet houdende de landinrichting nog eens op nagekeken, meer specifiek wat de adviesprocedure betreft. Ik ben tot de conclusie gekomen dat men werkt met drie verschillende adviesorganen : een commissie, een comité en een stuurgroep. Als ik het goed begrijp houdt die commissie zich bezig met de voorstudie. Ze bestaat hoofdzakelijk uit ambtenaren van de diverse departementen en VOI's die hiermee te maken hebben. Het comité werkt aan de eindstudie. Daarin zetelen – als ik me niet vergis – ook ambtenaren van de provincie en een vertegenwoordiger van de gemeente. Nergens is er echter sprake van een vertegenwoordiger van de inwoners. Dan is er ook nog een stuurgroep. Het is me niet duidelijk wat precies het verschil is tussen deze stuurgroep en het comité. Ook hier is er sprake van een vertegenwoor-

## Denys

diger van provincie en gemeente, maar ook hier is er geen sprake van landbouwers, milieugroeperingen of inwoners.

U weet dat ik, net als iedereen, een voorstander ben van vereenvoudiging. Waarom vereenvoudigen we die adviesprocedure niet? Men zou bijvoorbeeld kunnen werken met twee organen, waarbij de voorstudie wordt voorbereid door de administratie en in een adviesprocedure wordt voorgelegd aan een stuurgroep. Die stuurgroep moet dan een zo breed mogelijk maatschappelijk draagvlak krijgen. Ik verwijs naar de discussie naar aanleiding van het tot stand komen van de gemeentelijke commissies voor ruimtelijke ordening. Ook toen is zeer uitgebreid gediscussieerd over de samenstelling van het adviesorgaan. Ook daar koos men voor een zo breed mogelijk maatschappelijk draagvlak, zonder alles meteen decretaal vast te leggen.

Als men dat beoogt, lijkt het me logisch dat men daar de plaatselijke bevolking bij betreft. Die mensen moeten zich dan natuurlijk wel verenigen, want anders loopt men het gevaar dat de diverse privé-belangen het algemeen belang in de verdrukking brengen. Met een – eventueel tijdelijke – vereniging kan men dit gevaar vermijden.

Ik vul dit aan met een klein voorbeeld over iets wat ik zelf onlangs in mijn gemeente heb meegeemaakt. Een gewestweg vormde daar een belangrijk onderdeel van de herinrichting van het centrum. Het overleg hierover verliep ook met een stuurgroep. De belanghebbende inwoners werden daarbij betrokken. Voor mij was dat een zeer positieve ervaring. Er werd immers een maatschappelijk draagvlak gecreëerd. Alleen nog enkele mensen die louter aan hun eigen belangen denken, kunnen zich niet vinden in de uiteindelijke beslissing.

Mevrouw de minister, die adviesprocedure is bij besluit vastgelegd. Mijn suggestie is nu om die procedure te vereenvoudigen. Men kan bijvoorbeeld die drie adviescomités ook herleiden tot één adviescomité. In een eerste fase wordt er een voorstudie gemaakt door de administratie. Daarna gaat dat voorstel dan naar dat ene adviesorgaan. Tegelijk probeert men een groter maatschappelijk draagvlak te creëren door de plaatselijke bevolking bij die procedure te betrekken. Zoals ik al zei, moet het dan wel gaan om een vereniging van mensen, en niet om personen die ten individuen titel optreden.

Op die manier kan men dus voor een vereenvoudiging zorgen en tegelijk ook een breed maatschap-

pelijk draagvlak creëren. Zodoende kan het voorliggende project beter voldoen aan wat men in dat geval bijvoorbeeld beoogt: op een geïntegreerde wijze drie functies – recreatie, landbouw en woonfunctie – met elkaar verzoenen.

**De voorzitter:** De heer Bex heeft het woord.

**De heer Jos Bex:** Mevrouw de minister, gisteren hebt u in antwoord op een vraag van mevrouw Merckx toch wel al gezegd wat een van de grote problemen is, zowel inzake landinrichting als inzake natuurinrichting. Het gaat er met name over dat er misschien wel iets schortte aan de communicatie. Mogelijk heeft dat ook te maken met de ingewikkelde structuren.

We kunnen niet anders dan vaststellen dat zelfs gemeentebesturen en schepencolleges niet precies weten waar het Vlaams Gewest mee bezig is. In de communicatie met de betrokken gemeenten zou men dus informatief moeten werken. Momenteel is er dan ook nog de hele discussie over zonevreemdheid. Uiteindelijk gooit men alles gewoon op één hoop.

Ik betreur dan ook dat door al die zaken een prachtig project zoals het natuurinrichtingsproject van het Dijleland in een negatief daglicht wordt geplaatst. Eigenlijk zou iedereen daarachter moeten staan. Het is echt jammer dat zo'n mooi project vooraf al de grond in wordt geboord. Als de reden daarvoor te vinden is in een gebrekkige communicatie, is dat bijzonder jammer.

**De voorzitter:** Mevrouw Vertriest heeft het woord.

**Mevrouw Isabel Vertriest:** Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, inherent aan het probleem is natuurlijk het feit dat men de procedure van de ruilverkaveling als model heeft gebruikt voor de natuurinrichting. Als ik naar de uitleg van de heer Denys luister, dan gaat men eigenlijk over naar het systeem van regionaal landschap.

Ik denk dat we hier dus enigszins gewrongen zitten met een dubbele lijn die vroeger werd uitgezet. Aan de ene kant probeert men via het systeem van regionaal landschap aan integratie te doen tussen recreatie, landbouw en natuur. Aan de andere kant is er de natuurinrichting, die door druk vanuit de landbouwlobby bij de VLM is ondergebracht. Daarbovenop is er nog een volledige procedure van de ruilverkaveling. Een belangrijk probleem is daarenboven dat de afbakening van inrichtingsprojecten ook niet altijd logisch is.

## Vertriest

We moeten dus zeker eens nagaan of we niet voor een vereenvoudiging moeten kiezen. Nu zitten we in een situatie met verschillende medespelers. Aminal is met natuur bezig. De VLM is ermee bezig via de natuurinrichtingsprojecten. Daarnaast zijn er ook nog de regionale landschappen. Volgens mij is dat toch wel een overaanbod. Misschien moeten we dus wel kiezen tussen die verschillende systemen.

**De heer André Denys** : Zoals ik al zei, heb ik de procedure gehaald uit wat vandaag inzake landinrichting bestaat. Mevrouw Vertriest, u hebt inderdaad gelijk dat het min of meer een kopie is van de ruilverkaveling. Ik herhaal mijn pleidooi : ten eerste een vereenvoudiging van de procedure en ten tweede een vergroting van het maatschappelijk draagvlak.

**Mevrouw Isabel Vertriest** : Bij de regionale landschappen probeert men net die verschillende geleidingen samen te brengen. Daar gaat men uit van het natuurstandpunt. Er zijn dus eigenlijk twee procedures en verschillende afbakeningen. Ik vraag me dan af of dit wel nodig is.

**De voorzitter** : Minister Dua heeft het woord.

**Minister Vera Dua** : Mijnheer de voorzitter, collega's, het zal zeker geen gemakkelijke oefening zijn. Ook ik ben ondertussen – na anderhalf jaar – tot de conclusie gekomen dat er diverse inrichtingsinstrumenten zijn, die elk ontstaan zijn als gevolg van een bepaalde dynamiek. Misschien wordt het nu wel tijd om eens na te gaan wat we met die inrichtingsinstrumenten willen doen en of er misschien geen globale integratie van die inrichtingsinstrumenten nodig is. De ruilverkaveling heeft immers een totaal andere finaliteit en een totaal andere geschiedenis.

Men heeft dat willen bijsturen door het nieuwe instrument landinrichting te creëren. Daarbij is zeker sprake van een meerwaarde, maar ik stel me de vraag of die meerwaarde wel groot genoeg is om te beslissen om daarvan het grote instrument te maken.

Ten slotte is er nog het zeer typische natuurinrichtingsinstrument. Meestal is dat zeer beperkt van oppervlakte. Het is ook zeer beperkt met betrekking tot ruimtelijke bestemmingen. Als ik me niet vergis, moet een dergelijk project immers voor 90 percent in groengebieden liggen. Dikwijls gaat het echter wel om zeer ingrijpende zaken. Het gaat om

miljoenenprojecten. Volgens mij gaat men daar soms toch wel te ver.

Ik heb de VLM de opdracht gegeven een kritische analyse te maken van haar eigen inrichtingsinstrumenten. Zo kunnen we nagaan of we misschien naar iets anders kunnen gaan. Ik wil toch ook de volgende opmerking maken. We kunnen heel wat vraagtekens plaatsen bij ruilverkaveling, maar als het erop aankomt, is dit wel het krachtigste instrument. Met ruilverkaveling kan men ontzettend veel doen. Qua eigendomsherschikkingen is dat vrijwel uniek voor wat de inrichting van de ruimte betreft. Bij landinrichting daarentegen gaat het veeleer om het maken van globale studies. Dat resulteert dan dikwijls in beperkte resultaten.

Mijnheer Denys, voor de uitvoering van het landinrichtingsplan geldt hoe dan ook het volgende. Als we iets willen doen op gronden van privé-eigenaars, moet dat sowieso altijd met de instemming van de eigenaar gebeuren. Uw bezorgdheid is misschien terecht, maar moet dus toch wel genuanceerd worden. De impact van landinrichtingsprojecten op privé-gronden is relatief beperkt.

In het kader van het algemeen belang kan de landinrichting eventueel wel overgaan tot onteigeningen. Er kunnen soms ook maatregelen worden voorgesteld op het openbaar domein, die in bepaalde gevallen eventueel implicaties kunnen hebben op privé-gronden. Ik geef een voorbeeld. Als men beslist om het grondwaterpeil in een bepaald natuurgebied te verhogen, dan kan dat eventueel effect hebben op aanpalende percelen.

Ik wil het nog even hebben over de commissie, het comité en de stuurgroep. De commissie Landinrichting is volgens mij een meer algemeen orgaan. Die commissie bekijkt over geheel Vlaanderen waar men landinrichtingsprojecten kan instellen en ze beoordeelt de voorstudies om te bepalen of het al dan niet opportuun is om een bepaalde beslissing te nemen.

Daarnaast zijn er dan het comité en de stuurgroep. We kunnen onderzoeken wat de meerwaarde is van twee dergelijke instrumenten. Daar zitten echter wel personen in die representatief zijn voor bepaalde functies. Als bijvoorbeeld aan een bepaald landinrichtingsproject belangrijke aspecten verbonden zijn inzake het bos of inzake de landbouw, kunnen er twee vertegenwoordigers van de bossector of van de landbouwsector in opgenomen worden.

## Dua

Op die manier wordt dan het bezwaar dat de heer Denys heeft geuit toch wel opgevangen, al geldt dat misschien niet voor dit concrete geval. Ik weet dat de landeigenaars van Sint-Martens-Latem inspanningen hebben geleverd om daarbij te horen, maar dat was toen inderdaad niet meer mogelijk. Misschien moeten we naar een meer structurele verandering van de samenstelling van die stuurgroep komen.

Voor deelprojecten die een effectieve impact hebben op de belangen van privé-eigenaars, wordt door de VLM dikwijls formeel overleg gepleegd met de betrokken grondeigenaars en met de gebruikers in de fase die voorafgaat aan het advies van de stuurgroep.

Ik wil daar onmiddellijk aan toevoegen dat men op basis van de nota's van de administratie zou kunnen concluderen dat de structuren zeer goed zijn. De administratie zegt ook altijd dat ze volop bezig is met overleg. Op het terrein hoor ik echter andere dingen. Ik ontvang de moties van gemeenteraden. Ik zie de acties die naar aanleiding van natuurinrichtingsprojecten gevoerd worden. Wat betreft landinrichtingsprojecten daarentegen ben ik slechts van één dergelijke actie op de hoogte. Hoe dan ook, ik kan niet anders dan vaststellen dat het nog niet goed genoeg gebeurt. Inzake communicatie moet de VLM een andere houding aannemen.

In natuurinrichtingsprojecten is het in feite heel goed geregeld. Er is een openbaar onderzoek, er worden informatiekranten gepubliceerd en er worden hoorzittingen gehouden. Ondanks dit alles zijn er blijkbaar toch voortdurend communicatiestoornissen. Dat betekent dus dat het niet goed draait. Misschien heeft men het te ingewikkeld gemaakt. We zullen in ieder geval moeten zoeken naar middelen om dat te vermijden. Ik heb dan ook de opdracht gegeven aan de VLM om inzake communicatie nieuwe voorstellen te doen. Op het terrein blijkt immers overduidelijk dat er iets misloopt. We moeten dat oplossen.

Mijnheer Denys, mijn administratie heeft een uitgebreid antwoord op uw vraag op papier gezet. Ik zal dat nu niet voorlezen, maar ik zal ervoor zorgen dat het aan u wordt bezorgd. Voor mij is het in ieder geval essentieel dat men er steeds voor moet zorgen dat men een maatschappelijk draagvlak creëert. Als dat er niet is, moet men niets proberen, want dan mislukt het toch. In die zin steun ik dus volledig uw voorstel. We moeten nagaan hoe we dit op een andere manier kunnen organiseren. Door

het eenvoudiger te maken, wordt het waarschijnlijk efficiënter en doorzichtiger. Ik herhaal dat ik in die zin al een opdracht heb gegeven aan de VLM.

Voor de toekomst denk ik bijvoorbeeld aan een procedure waarbij natuurinrichtingsprojecten en ruilverkavelingen in landinrichtingsprojecten worden gebracht. Dit laatste gaat immers meestal over een groter geheel. Op basis van de analyses vanuit een globaler perspectief moet men dan kijken waar men percelen kan ruilen en waar men aan natuurinrichting kan doen. Nu is het immers kriskras over Vlaanderen verspreid. Hier is het landinrichting, daar is het ruilverkaveling, en daar is het natuurinrichting.

Men laat zich dikwijls inspireren door een vraag van lokale politici, wat op zich natuurlijk een eerbare manier van handelen is, als het op een correcte manier gebeurt. In andere gevallen is het omdat men weet dat men zal slagen. Het meest klassieke voorbeeld is de Bourgoyen in Gent. Er is daar een zeer groot maatschappelijk draagvlak om dat natuurreservaat te behouden. Dat werd als een van de eerste grote natuurinrichtingsprojecten naar voren geschoven, omdat men zeker was dat men daar geen problemen zou hebben. In een pilootfase vind ik dat wel een goed argument, maar we moeten naar objectievere criteria evolueren om uiteindelijk een goede keuze te maken vanuit een globale visie.

**De voorzitter** : De heer Denys heeft het woord.

**De heer André Denys** : Mevrouw de minister, ik zal me niet uitspreken over de integratie van natuurinrichting en landinrichting. Ik ken wel enkele landinrichtingsprojecten van de VLM. Het voorbeeld dat ik heb aangehaald is er een van. Op die bewuste vergadering heb ik het verdedigd. Ik vind dat dus wel een goed voorbeeld. Ik weet dat er ook in Dentergem een goed project is geweest. Ik spreek me dus niet uit over de vraag of we die twee verder moeten samenbrengen. Als dat een verbetering inhoudt, heb ik daar uiteraard niets op tegen.

Ik heb me vooral willen concentreren op de vraag hoe we een groter maatschappelijk draagvlak kunnen creëren. Dat is immers belangrijk. Als de mensen die daar wonen, zich verenigen, kunnen ze zeker een meerwaarde betekenen in de beleidsopbouw. Ik heb het dan specifiek over de periode van adviesaanvraag.

Mevrouw de minister, u hebt misschien wel gelijk dat de eerste commissie, die een voorstudie maakt, een eigen opdracht heeft, maar ik zie echt niet wat

## Denys

het verschil is tussen het comité aan de ene kant en de stuurgroep aan de andere kant. Dat zou vereenvoudigd moeten worden, met de betrokkenheid van onder meer een vereniging van de plaatselijke bevolking. Dat kan dan perfect gebeuren binnen een algemene visie waarbij men van bepaalde gebieden een geïntegreerd geheel wil maken en waarbij verschillende functies met elkaar worden verzoend : recreatie, natuur, landbouw en ook wonen. Als dat mogelijk is, ontstaat automatisch een groot maatschappelijk draagvlak.

Mevrouw de minister, ik heb begrepen dat u wacht om acties te ondernemen tot u de voorstellen van de VLM hebt. Ik zou toch graag al een timing zien, zodat we hier in de commissie kunnen afspreken wanneer we daar concreet iets aan zullen doen.

**De voorzitter** : De heer Wille heeft het woord.

**De heer Paul Wille** : De bezorgdheid van de heer Denys en van de minister over dat breed maatschappelijk draagvlak is duidelijk een gemeenschappelijke zorg. Ik wil er echter toch voor pleiten dat men geen eenheidsworst creëert. Dan heb ik het zowel over de structuren als over de te volgen methode.

Als men bijvoorbeeld een kleinschalig project uitvoert, is het onwaarschijnlijk dat er geen draagvlak zou zijn. Het gevaar bestaat dan wel dat men te veel corporatisme krijgt of dat er te veel individuele belangen naar voren komen. Als men een te zware structuur opzet, is het project dan waarschijnlijk ten dode opgeschreven.

Aan de andere kant geldt dan het volgende. Als men grote geïntegreerde projecten ruimtelijke ordening, milieu en economie uitvoert, dan mag men de verschillende geledingen daar niet te vroeg bij betrekken. Op die manier krijgt men immers geen enkele finaliteit meer op papier. Het project rond Gent en de Kanaalzone is daarvan het beste voorbeeld.

Men moet de streefdoelen eerst met een beperkt aantal actoren bepalen, om het plan daarna te objectiveren en er een financieel engagementsplan tegenover zetten. Als men in de eerste fase al discussieert met de inwoners van een gemeente, dan komt er nooit een algemeen plan. Het zou dus niet goed zijn indien men zou proberen om één type van besluitvorming op te dringen voor aangelegenheden die in schaal totaal verschillend zijn.

**Minister Vera Dua** : Uit een landinrichtingsproject zou eigenlijk moeten volgen waar men aan natuurinrichting en waar men aan ruilverkaveling gaat doen.

**De heer Paul Wille** : Inderdaad, en dat is een beleidszaak. In dat verband wil ik ook op het volgende wijzen. De VLM heeft niet alleen haar structuur om iets uit te voeren, maar heeft ook een zeer nadrukkelijke visie. Naar mijn gevoel is de VLM soms te landbouvvriendelijk in haar aanpak van een project dat aanvankelijk eigenlijk qua aanpak geïntegreerd was. In de uitvoeringsfase wordt het echter door de VLM gecorrigeerd tot de schaalgrootte van één eigenaar. Het wordt dus eigenlijk herschreven. Als men kiest voor stuurgroepen en voor een breed maatschappelijk draagvlak, zou ik dus toch altijd ruim de tijd laten om een globale visie te laten ontwikkelen door diegenen die in staat zijn een geïntegreerde beleidsvisie te laten primeren op het particulier belang.

**De voorzitter** : Mevrouw Vertriest heeft het woord.

**Mevrouw Isabel Vertriest** : De heer Wille bedoelt hier de voorstudie die ook bij een ruilverkaveling gebeurt. Ik wil de landbouwkundige visie, maar ook wat men de zware voet van de VLM noemt, even toelichten. De VLM wil overal te snel tussenbeide komen. Ik heb dit reeds naar aanleiding van de begroting gezegd. Zoveel hectare natuurgebied extra betekent voor de VLM een even groot aantal hectare natuurinrichting extra. De voet van de VLM weegt te zwaar.

Er moet een correctie worden uitgevoerd. Het maatschappelijk draagvlak zal dan ook beter zijn. De natuur heeft er voordeel bij als ze geleidelijk verandert. Het zou niet slecht zijn om het waterbeleid hierbij te integreren. Het water zou als een ordenend principe kunnen worden opgenomen. De commissie voor Landbouw heeft een bezoek gebracht aan de VLM. Met het element water wordt geen rekening gehouden. Er wordt via ruilverkaveling aan erosiebestrijding gedaan. Op de velden ter plaatse hebben we nochtans erosie vastgesteld omdat niet is vertrokken vanuit het water als ordenend principe. Er zijn nog vele voorbeelden te bedenken.

**De voorzitter** : Minister Dua heeft het woord.

**Minister Vera Dua** : Ik wil ook antwoorden op de vraag van de heer Denys. Ik stel vast dat de kritiek die men in het verleden terecht heeft gehad op de ruilverkaveling, nu wordt opgevangen door de aanpassingen die men heeft aangebracht. Er wordt nu

**Dua**

kritiek geuit op de natuurinrichtingsprojecten. Men kan vertrekken met een zeer goed concept, maar men kan vragen stellen bij bijvoorbeeld een project waar massaal gronden worden afgegraven, wat miljoenen kost, omdat er vervuiling is ontstaan. De vraag rijst hierbij of dit wel nodig is. Moeten we er niet voor zorgen dat de natuur op een zachte manier in de goede richting evolueert ?

Ik stel voor, mijnheer Denys, dat er voor het reces een evaluatienota wordt opgemaakt door de VLM op basis van de ervaring die ze heeft opgedaan. Ze zou een stand van zaken kunnen opmaken, een motivatie van de inspraakprocedure opstellen, eventueel aangevuld met de ervaring die we reeds op het terrein hebben opgedaan om te zien in welke richting alles moet worden bijgestuurd.

De VLM weet welke bezorgdheid ik aan de dag leg. Zij moet haar eigen werking evalueren. Ze suggereert zelf om hiervoor een extern persoon aan te duiden.

**De heer Paul Wille** : Ik ben geen voorstander van een evaluatie door de instelling zelf. De geloofwaardigheid wordt hierdoor aangetast.

**Minister Vera Dua** : Ik kan polsen bij de administratie Aminor om dit te doen.

**De heer André Denys** : Ik denk dat we twee nota's, van de VLM en Aminor, moeten krijgen en ze met de commissie voor het reces bespreken. Het zou nuttig zijn dit probleem globaal aan te pakken.

**De voorzitter** : Ik zal het secretariaat vragen een goede kalender bij te houden.

**Mevrouw Trees Merckx-Van Goey** : Mijnheer Denys, ik wil me excuseren. Omdat de eerste vraag is weggevallen, heb ik me niet bij uw vraag kunnen aansluiten. Ik wil hier nu niets aan toevoegen, want u hebt de discussie gevoerd. Ik heb mij geëngageerd om de discussie verder te volgen, maar ik sluit mij aan bij de evaluatie.

**De voorzitter** : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.41 uur.*

---